

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

EPILEPSIA.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

EPILEPSIA;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, SS.T.P.

ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAEFECTI;

NEC NON

AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI Consensu;

Et NOBILISSIMAE FACULTATIS MEDICAE Decreto;

PRO GRADU DOCTORIS;

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit

EDVARDUS CROASDAILE,

JAMAICENSIS.

Ad diem 24. Junii, horâ locoque solitis.

Causa latet, vis est notissima.

OVID. Met. L. iv.

EDINBURGI:

EXCUDEBANT C. STEWART ET SOCII,

ACADEMIAE TYPOGRAPHI.

M DCC XCIX.

ALEXANDRO DUNLOP,

GLASGUENSI,

INSIGNI CHIRURGIÆ SCIENTIA,

CLARISSIMO,

PEREXIGUUM HOC

ANIMI

MAXIMIS BENEFICII VINCULIS

OBSTRACTI,

TESTIMONIUM,

PALAM,

TRIBUIT,

EDVARDUS GROASDAILE.

Digitized by the Internet Archive
in 2020 with funding from
Wellcome Library

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

EPILEPSIA.

AUCTORE EDUARDO GROASDAILE.

MORBORUM, quibus hominum genus opportunum est, nullus forsan sæpius quàm Epilepsia medicinæ vires elusit: non solum enim cerebro muneribusque inde pendentibus damnum perenne, plus minus grave, ferè semper infert; sed etiam vitam ipsam subitò interdum extinguit.

Dira ejus signa tantum interdum astantibus terrorem incutiunt, adeoque supra naturæ vires posita videntur, ut antiquitùs numinis irati effec-

tus habita fuerint. Hinc nomen *Morbus sacer*, quo quidem, qui in sacrosanctâ scripturâ *Dæmoniâci* appellantur, laborâsse videntur.

Malum enim inveteratum, et solitò gravius efferam insaniam, quæ miseros, paroxysmorum etiam intervallis, nunquam deserit, interdum comitari observatur.

Plura alia nomina eidem ab Antiquis indita sunt; morbus, nimirum, *comitialis*; morbus *fonticus*; morbus *caducus*; morbus *puerilis*; apud Celsum morbus *major* audit: porrò morbus *Herculeus*, quòd Hercules eodem laborâsse, creditum est; vel potiùs, innuente Galeno, quo ingens mali gravitas significaretur, nominari solebat. Num hæc affectio morbis acutis, aut vetustis annumerandus sit, acriter inter veteres disputatum est: Hi illis, illi his; alii utrisque, accensuerunt*.

Epilepsia rectè a Culleno definitur,

“ Musculorum convulsio cum Sopore †.”

HISTORIA

* Aretæus Capp.

† Synop. Nosol. Method. T. II. G. LIII.

HISTORIA.

Forma, quâ hæc affectio in diversos impetum facit, parum quidem variatur. Epilepsiâ idiopathicâ, seu exquisitiore mali specie, æger nullo interdum tentationis prænuncio signo, sæpius autem vertigine, visus, auditus, et olfactus, depravatione, et per sæpe sensu cujusdam in aliqua membrorum, aut corporis trunci, parte moti, prægressis, subitò humi sternitur.

Aeger modò flabro, modò vaporì gelido, modò fluido, et sæpe infectis, ab aliqua remota corporis parte repentibus, hunc sensum peculiarem confert, qui simul ac aliis cor, aliis caput, attigit, Epilepsiæ tentationem concitat. Hic sensus est qui ab scriptoribus Aura dicitur Epileptica.

Haec in inmani consistit omnium ferè motus voluntarii musculorum, mobilissimorum præsertim, distortionem, quæ alternâ capitis elatione, humilitate, et rotatione, insignitur; oculis sæpe simul horrendum volutis, sæpius autem immobilibus,

libus, ita ut tunica *albuginea* sola per palpebras semiapertas conspici possit.

Hic quidem effectus, postquam causa, unde proximè pendet, agere cessat, saepe permanet; aegerque interdum, rariùs quidem licèt, per vitam reliquam strabo fit.

Alii simul oris muscoli spasmo rigentes risum exhibent *sardonicum*, qui cum clonico plurium genarum, et praesertim maxillae inferioris musculorum, spasmo alternantur.

Dentes interdum ingenti, quâ hi muscoli contrahuntur, vi, labefacti ex alveolis truduntur, et interdum, quamvis hoc rariùs fiat, ipsa maxilla luxatur. Aretaeus pueri exemplum, cui maxilla inferior ex hac causa, partem anticam versus, luxata est, literis tradidit. Malum, offe, finito morbi impetu, in artus non reducto, per totam complurium quidem annorum vitam immedicabile mansit*.

In omni ferè genuinae Epilepsiae exemplo, aeger albidam et spumeam ore et naribus effundit

* De caus. et sig. morb. acut. Lib. I. Cap. V. Pars. I.

dit materiam, adeo interdum viscidam, ut filatim distrahi queat. Haec saepe sanguine a linguâ, ingenti musculorum vi exsertâ, tumescente, et dentibus saeviter fauciatâ, profluente, terribile visu, tingitur. Artus quoque gravi convulsione agitantur, adeo ut eorundem flexura, extensio, aliique motus et situs mirandi, brevi quidem fiant: Pollex praesertim vehementius convellitur, et volam versus plerumque trahitur, quod impetûs gravioris signum haberi potest. Hac convulsiones leviter aliquamdiu remittunt, subitò, et magnâ vi iterum rediturae: Artus verò interdum, convulsionum vice, rigescunt, aegerque, statuae instar, immobilis fit. Internae quoque corporis partes spasms graviter affici videntur: hoc ex spiritu difficile, ructu, vomitione, ventris murmure, stercoris et urinae, aegro incio, dejectione, feminisque emissionem, haud raris tentationis comitibus, patet: hi quidem effectus malè, me iudice, musculorum, quorum est ostia claudere, paralyfi tributi sunt: spasmo enim musculorum acceleratorum potiùs imputandi videntur.

Spirandi

Spirandi difficultas ad rhonchum usque aucta quae strangulationem minuitur, totius paroxysmi comes est : nec rarò cor graviùs palpitat.

Venae per totum corpus admodum tumidae sunt : facies plerumque, praecipuè circa labia, et oculos, livescit, aut subcaerulea fit, tentationis finem versus livida aut nigra evasura.

Arteriarum conditio vitalia, per totum mali impetum, insigniter turbari indicat : hoc ineunte, arteriae celeriùs et exiliùs micant, inclinato, et finem versus, pleniùs, tardiùs, ac languidiùs, digitum feriunt. Laryngis muscoli spasmis a paroxysmi initio usque convelluntur : hinc ingens saepe aegro corruenti clamor erumpit.

Horrenda ista signorum caterva, ubi vitam non abrumpit, interdum paucula tantum minuta, saepius autem horae quadrantem, aut semissem, commorata, paulatim remittit : tempus autem, quod durat, in diversis exemplis, admodum diversum est. Remissionis indicia sunt spiritus liberior, muscoli laxati, et sudor prorumpens ; quos altus excipit sopor, ei, qui nervorum resolutione afficiuntur, consimilis : ex hoc aeger,
omnium

omnium paroxysmi rerum nescius, tandem expergiscitur.

Membra autem jam, ut rectè observatum fuit, ab initio torpent; capitis gravitatem, aut dolorem debilem ac languidum, sentiunt; pallor in ore sedet; timore, et moestitia, prae fatigatione, et pudore, ex morbo oriundis, afficiuntur*.

Multis sensuum stupor et memoriae debilitas, inde nata ad insigne tempus supersunt: saepe autem evenit, ut aeger ad perfectam sanitatem, justumque omnium functionum usum, brevi reducatur.

Signorum narrationem perlustrantes, quaedam gravissimum mali impetum indicantia, seminis praesertim jaculationem, invitamque stercoreis et urinae dejectionem, memoravimus. Impetus noctu, quam diu, procliviùs fit, signaque, progrediente morbo, hujus causis, diversisque aegri rebus, haud parum variantur. Swietenius nonnullos, qui paroxysmo quotannis afficiebantur vidisse se narrat. Alii bis anno, vere, scilicèt, et
autumno,

* Aretæus loco citato Cap. V. p. 3.

autumno, alii semel mense, et alii plenâ, et filente lunâ, vel bis mense, mali tentationem pati solent: alii denique, ut idem auctor refert, plures mali impetus eodem die experiuntur*.

Convulsiones unâ corporis parte interdum contentae sunt: hoc autem rarum est.

Hujus morbi effectus sunt modò mentis functionum laesio; modò nervorum morbi; aliàs affectiones spasticae, quae inflammationem, et etiam gangraenam, inducunt, aliàs apoplexiam; aeger denique aliquo cerebri vase ruptâ, improvifâ vi lethi rapitur.

DIAGNOSIS.

Nervorum distentio aliis morbis haud facilè plerumque confundi potest. *Paralysis* ab eadem musculis flaxidis et immobilibus, et praesertim viribus horum, qui motui voluntario inserviunt, deficientibus, facilè distinguitur.

Nec

* Commentar. Vol. X. p. 306.

Nec a Catalepsi, in qua licet sensuum actio suspendatur, corpus tamen eundem membrorum situm, quem, morbo invadente, habebat, constanter retinet, difficilius internoscitur. Ab apoplexia sopore alto et constante, qui sensuum, et motus voluntarii, cessationi accedit, dignoscitur. Verum est quidem nervorum resolutione affectos, aliis morbis laborantium, instar, convulsionibus morte instante, agitari: hinc autem convulsiones affectionis cujusdam primariae effectus sunt. Tetanus, sensu superflite, saltem non abolito, facile ab eadem fecernitur.

Hysteriae autem violentiori nervorum distentio intermisceri maximè periclitatur; globi autem sensus ad ventriculum et fauces ascendens; urinae limpidae copia profusa, hysteriae impetum plerumque praegressa; convulsiones in morbo majori graviores longè, et generaliores; aetas aegrotantis, epilepsia enim plerumque ante pubertatem, hysteria rarissimè, invadit; animi affectus; in hysteria mortis timor ferè perpetuus, et plerumque fletus, et risus, sine evidente causa, subitò se invicem excipientes; et denique oris

spuma et sopor profundus, constantes morbi sacri comites, utramque affectionem separant.

At nihilo tamen minus, exempla interdum occurrunt, ubi utriusque affectiones signa adeo sibi invicem intermiscantur, ut diagnosi difficillima, immo interdum impossibilis fiat; hujusmodi exempla Hysteria Epileptica audit.

Hic loci animum ad Epilepsiam simulatam advertere haud abs re erit; saepe enim utrum affectio simuletur, necne, novisse proderit: hoc enim cognito, ne vera fiat, quod saepe evenit, caveri potest. Quoties quis in hujus fraudis suspicionem venit, monemur ut lucernam, aliudve lumen splendidum ipsius oculis objiciamus, observantes simul num pupilla se contrahit, quod in epilepsia simulata plerumque fiet. Vel si, arteriarum pulsus rimantes, cutem unguibus acrius vellicamus, dolor inde natus fraudem indicabit. Verâ autem epilepsia laborantibus tantus est sensuum torpor, ut etiam si in ignem incidant, et caro ad os usque uratur, nullus sentiatur dolor. Hujusmodi mihi casum vidisse contigit, ubi aeger ad tempus insigni paroxysmo immunis evasit, quod ingenti humorum detractioni

detractiōni, uisione effectae, tribuendum videtur.

CAUSAE REMOTAE

sunt occasionales et praedisponentes: illae a Culleno in duas varietates distribuuntur; *1mo*. nimirum, in eas quae cerebri vim rectā stimulo et excitando; et *2do*. illas, quae eandem minuendo vel sedando, agunt: illarum effectum *incitationem*; harum, verò, *collapsum* nominat*.

Causae, incitatione agentes, eae manifestè sint oportet, quae effectus suos in cerebrum, nullâ aliâ re interveniente, edunt; vel hoc praeviâ aliae corporis partis incitatione, excitant. Quae primo modo malum concitant, eae ad quatuor capita retulit, quorum primùm sunt,

Stimuli mechanici, quibus annumerantur omnia quotquot cranium sauciant, et cerebrum penetrant, et irritant; cranii fracti frustra, vel os in mucronem ex parietibus cranii interni, aut cerebri

* First Lines, Vol. III. p. 350-351.

rebri membranis, excrescens, eodem modo agentia *.

His accenferi debent vis externa, ictu, aut lapsu, capiti illata, sanguis extra venas effusus, ferrum, aut acris materia, intra cranium, et denique quidem cerebri ipsius morbi.

2do. *Stimuli Chymici* : humores ex variis causis in aliqua cerebri parte existentes, et stagnando acres facti, quâdam actione chymicâ, paroxysmo occasionem præbere possunt.

3tio. *Hi animi affectus* qui incitatione agunt : gaudium, putà, et ira : illud cerebri vim validè et rectà excitare manifestum est : nec hanc quidem minus clarè eodem modo agere patet.

Huic causarum capiti annumerandus esse videtur effectus, quem mali conspectus astantibus, eandem nimirum affectionem, haud rarò affert ; et epilepsiam simulatam tandem in veram mutat. Cullenus, quò hoc confirmet, ad *Exorcismi*, atque *Quietismi*, historiam lectores provocat †. Imaginationo

* First Lines, Vol. III. p. 352-353.

† Idem, p. 355.

natio insigni in morbis, ante hallucinationem haud existentibus, non solùm fingendis, sed etiam revera inducendis, vi pollet.

Atrâ bile percitus, qui Boerhaavium audiebat, omni se morbo, in Professoris doctissimi praelectionibus descripto, affectum opinari solebat. Hujus viri imaginatio eò usque aestuabat, ut quibusdam ex cujusvis morbi, de quo ageretur, signis, revera affici videretur*. Utrum hi effectus mirandi horrore, an merae imitationis vi tribuendi sunt, parum quidem certum est. Exemplum hoc genus maximè insigne, in Valetudinario Harlemensi, florente celeberrimo Boerhaavio, evenit.

Puella in Valetudinario jam dicto perterrita, convulsionibus corripitur: undique visum, aut in auxilium, accurritur; omnes dicto citiùs convelluntur. Contagio biduum vulgata, omnes ferè deinceps, quemque ex alio laborante viso correptum, Valetudinarii pueros, puellasque, tandem exercuit. Valetudinarii medici convocati medicamenta, quae maximâ in spasms sedandis vi pollent,

* Zimmermann, p. 277.

pollent, frustra dant. Tandem Boerhaavius ipse arcessitur ; vir sagax, causâ, quae morbum vulgavit, perspectâ, rationem, quâ imaginationem graviter afficeret, inire statuit. Ideo plures fornaces, portatu faciles, carbone ardente, quo hami ferrei incandescerent, instructas, in diversis Valetudinarii cubiculis, collocari jussit. Aegrotantes simul nullam jam medicinam, quâ sanari potuissent, praeter ferrum candens superesse, intentatam, certiores fecit ; quo factò, famulantibus mandavit, ut quicumque, sive puer, sive puella, morbi tentatione primò corriperetur, ei brachium ferro candente ad os usquè comburerent. Tantus omnes, hâc sententiâ auditâ, invasit pavor, ut redituro impetui, animo obfirmato feliciter resisterint.

4to. *Distentio nimia vasorum cerebri ;* hoc rectâ stimulando malum concitat : Cadaverum enim hoc morbo peremptorum incisio, praegressi sanguinis in vasis cerebri congestus, indicia prodidit. Hujus congestus causae sunt cerebri ipsius tumores, plenitudo totius corporis nimia. Bonetus exemplum hujus causae insigne memoriae prodidit :

dit: Juvenis, nobili profapiâ oriundus, annum decimum tertium circiter agens, athletico plenoque corporis habitu praeditus, copiosè pransus, et dein nimiâ corporis exercitatione, datatim ludendo usus, subitò convulsus corruit: Sanguis magna copia e naribus profluxit; quamvisque medendi ratio maximè idonea adhibebatur, iteratis, sedecim horarum spatio, convulsionibus sublatus fuit. Cadavere inciso, vasa cerebri sanguinea admodum frigida, sanguisque extra eadem effusus, reperta sunt *.

Calor magnus corpori aliquà, cubiculis, putà, calidis, insolatione diutinâ, morbum efficacissimè concitant: hinc in regionibus, ubi calor aestivus ingens est, messorum saepe in agris incessit. Ebrietas, mania, et quicquid sanguinis circuitum caput versus praeter solitum festinat, morbum itidem excitant.

Causae, quae interveniente alius corporis partis incitatione, cerebri vim nimis excitando malitiam tentationi ansam praebent, sunt admodum numerosae:

* Sepulch. Anat. Lib. 1. Sec. 12. T. 1. p. 294.

rosæ: inter has eminet infantum dentitio, qui, dentibus per gingivas erumpentibus, nervorum distentione haud rarò corripiuntur; vermes intestinis hospitantes; calculi in renibus*, aut vesica; pus aut serum acre in cerebro, ejusve membranis, existentia†; aut acria quorundam, putà; morborum contagiones, in sanguinis massam diffusa; animi affectus; odores quidem, partium valde sensilium vulnera; pressus denique aliquà nervo insigni, aut tendini, illatus; hic auræ epilepticae causa interdum extitit; cujus insigne exemplum, exciso corpusculo cartilagineo, notabilem, cruris nervum comprimente, sanatum literis mandatur‡.

Secundae stimulorum indirectorum divisioni metus; horror; sanguinis exinanitio, quae rarò exitium sine convulsionibus affert; Venus nimia; moestitia; metus; terror; assidua et gravior animi, ingenio praestantis, intentio; mensium, haemorrhoidis, et urinae, suppressio;

* La Motte, Traité complet de Chirurgie. T. II. p. 416.

† Pisos. Observ. et concil. de morb. a seros. Colluv. Sect. 2. Part. 2. C. 7. p. 159.

‡ Edinburgh Med. Essays, Vol. IV. No. 27. p. 334.

sio, aut difficultas; quibus accenseri possunt inedia, crapula, dolor corporis acerbus, cardialgia, *affectio hysterica*, variolarum contagio, podagra repulsa, et denique venena in corpus recepta, quae, quoties exitium afferunt, convulsionem violentissimam excitant.

Cùm multae ex causis jam enumeratis in corpus frequenter, nulla nervorum distentione concitatâ, agunt, causae quaedam praedisponentes necessariè existant, jure colligamus oportet.

Harum praecipuae videntur,

1mo. Labes haereditaria; haec licèt ab avis, proavis, vel etiam atavis, non a parente proximo ad prolem descenderit.

2do. Nimia corporis plenitudo. Hanc corporis conditionem proclivitatem dare hinc patet, quòd pleniores saepe malo tentantur; eandemque cum corpore laxo ac debili conjunctum esse jure concluditur*.

C

3^{tio}.

* Cullen. *ibid.* p. 372.

3tio. Morbosa corporis mobilitas, quae, ex ingentâ corporis conditione, plerumque pendet; et quibusdam aetatibus, prae caeteris, veluti mulieribus, circa pubertatis tempus, pueris, et ex quavis causa infirmatis, exquisitior est. Causarum praedisponentium haec quidem frequentissima est.

4to. Conditio corporis, nescio quam, somno effecta. Hujus rei ratio imprimis difficilis est; eandem tamen proclivitatem in epilepsiam multis dare, pro certo constat: hos enim dormientes aut semifomnes, solum invadit.

Hic autem nodus sic forsan solvi potest. Somnum *excitabilitati* quae praegressi stimulatione diei exhaustur, reficiendae dicatum esse, inter medicos jam constat. Huic principio innixi facile concipere possumus, quare morbus noctu saepe, aut mane, invadit; tunc enim *excitabilitas* haud parum necessariè augetur; in eodem igitur ultra modum incitandâ, stimuli multò majori vi his temporibus pollebunt.

5. Terror matri brevi ante aegrum natum, ex conspectu morbo laborantis, et corruentis, incussus.

6. Argentum vivum casu, aut de industria, corpori admotum morbum majorem haud rarò concitasse, observatum est. Qui metallis deaurandis, aut hydrargyro, ex hujus vena vi ignis separando, occupantur, hi saepe manuum tremore, paralyfi et nervorum distentione, horum malorum licèt antea prorsus immunes, corripuntur.

7. Ingenii acumen. Hoc proclivitatem dare hinc patet, quòd morbus reconditiora animo secum diutiùs volutantibus interdum incessit.

8. Morbi consuetudo, cujus vis cunctarum causarum praedisponentium est maxima.

CAUSA PROXIMA.

Hanc argumenti partem caliginosâ nocte premi observandum est: fatis igitur, cum nil proprium suppetit, clariorum auctorum sententias meminisse habebo. Paroxysmus a quibusdam nisui
vis

vis musculosae voluntario tribuitur, qui fit, ut vis cerebri, dolorem levandi consilio, exhaustur*.

Hoc autem nil aliud quàm mera hypothesis est. Alii sensum et motum ex diversis cerebri partibus oriri ponunt; hi cerebri vim paroxysmo laborantibus in nervis motui inservientibus vehementiùs augeri; his verò, unde sensus pendent, cessare, aut penitus aliquandiu deleri, hincque soporis, spasmodumque, rationem reddi posse, opinantur. Quaedam paralyseos phaenomena huic opinioni favere videntur; in illa enim, quarundam corporis partium motus penitus abolentur, dum sensus incolumis manet, et contrà sensus interdum prorsus amittitur, dum motus huicdamno supersunt †.

Cullenus de proxima morbi majoris causa agens sic loquitur: “ With respect to the proximate cause of this disease, I might say, that it is an affection of the energy of the brain, which,

* Darwin Zoonomia, Vol. II. p. 329, &c.

† Van Swieten. Comment. Vol. X. p. 400.

“ which, ordinarily under the direction of the
 “ will, is here, without any occurrence of it,
 “ impelled by preternatural causes. But I
 “ could go no farther : For, as to what is the
 “ mechanical condition of the brain in the ordi-
 “ nary exertions of the will, I have no distinct
 “ knowledge ; and therefore must be also igno-
 “ rant of the preternatural state of the same
 “ energy of the brain under the irregular mo-
 “ tions here produced.*

PROGNOSIS.

Qui judicium de hujus mali eventu ferret, is
 primò discernere debet, utrum idem idiopathi-
 cus, an symptomaticus sit. Si aeger annum vige-
 simum primum non impleverit ; et mali im-
 petus e manifesta causa excitante pendeat, nec
 saepe a morbo inchoato, invaserit ; neque gra-
 vior fuerit ; aut diu duraverit ; idem, causâ
 sublatâ, radicitùs sanatum iri, jure expecta-
 mus

* First Lines. Vol. III. p. 349. 350.

mus. Morbus modò pubertate, modò eruptione super cutem, modò febre intermittente, tollitur.

Si malum autem violentioribus animi affectibus, et praefertim ejusdem motu, in quem aeger est naturâ proclivior, concitetur; si aeger plus annos viginti licèt natus, infirmo corporis habitu fit; si morbus, utcunque mitis, impetum saepius, praenuncio nullo hujus indicio praegresso, fecerit; si denique parentes eodem laboraverint, falsus admodum improbabilis, si non penitùs desperanda, videtur. Malum est itidem, si nervorum distentio annum vigesimum primum circiter agentes adoritur; pejorque adhuc si impetus frequentiores evaserint: saepius enim iterati functiones animales labefactant, nec rarò fatuitatem inducunt: modò in melancholiam aut maniam, modò in apoplexiam lethalem, aut paralyfin definit.

Violentiores denique mali tentationes, longis intervallis disjunctae, multò minus periculi quàm mitiores saepius iteratae, habent.

RATIO

RATIO MEDENDI.

Morbus major, prout idiopathicus, aut symptomaticus fuerit, diversa remedia postulat.

Quando ex alio manifestè pendet, de morbi primarii natura, et sede, quae aliae aliàs sunt, primò constare debet. Si vermibus vel acore primas vias irritantibus concitetur; illi medicamentis *anthelminticis*; hic absorbentibus et roborantibus, tolli debent. Dentitio malum infantibus saepe parit; hîc gingivarum incisio, quippe qua harum dolori et irritationi dente erumpente motis, occurritur, votis bene respondet. In Epilepsia *sympathica* primariae affectionis sedes, aerae originem indagando, haud rarò inveniri potest: si e vitio organico pendeat, pars, si tutò fieri potest excidatur; sin minus, morbosa irritatio vesicatoriis, fonticulis, veletiam ferro candente, parti, si commode fieri potest, vel hujus vicinitati, adhibitis, summoveatur.

Si haec remedia expectationem fallant, vel adhiberi nequeant; et aura nervi, cui aditus patet,
cursum

cursum sequitur, vel inde oriri videtur, nexus illum inter et cerebrum intercipiatur. Si aurae origo inveniri nequeat; si per membrum caput versus ascendere sentiatur; instrumentum chirurgicum, *Tournequet*, nimirum, supra membri partem, quâ aura ascendens primo percipitur, admotum, paroxysmum ingruentem saepius arcere, inventum est; et mali consuetudinem sic impediendo, ad idem radicitus tollendum pertinere potest. In aliis denique epilepsiae symptomaticae exemplis remedia, pro primariae affectionis diversitate, diversa manifestè sint oportet.

Secundae morbi speciei, Epilepsiae, nimirum idiopathicae, curatio ex nostra causarum remotarum cognitione itidem pendet. Hic medendi consilia sunt duo, causarum scilicet excitantium seu occasionalium evitatio, et praedisponentium amotio et emendatio.

Causae occasionales, si modò cognoscuntur, facilè evitari queunt: cùmque haec faciendi ratio in promptu est, paucae quidem observationes sufficiunt.

Primo

Primò a nimia vasorum distentione, quae ex morbosa totius corporis plenitudine pendet, et mobilibus praesertim, venas turgere facit, sedulò ab omnibus, morbo majori opportunis, caveatur. Graviores itidem animi affectus, quippe systematis nervosi leges turbando, morbum saepiùs concitantes, diligenter evitandi sunt. In multis quidem exemplis, ubi proclivitas in morbum neque tolli neque corrigi queat, causarum occasionalium evitacione, rediturae tentationi occurri potest.

Nec quidquam majoris ad salutem recuperandam, quàm a frequentiori mali impetu cavere, momenti est.

Ad ultimam rei partem, proclivitatís, nimirum, in morbum amotionem, quod perfecta ejusdem sanatio audit, jam devenimus.

Ordo, quem sequimur, duo itidem consilia complectitur.

1mo. Morbosae mobilitati ex nimia corporis plenitudine oriundae occurrere.

2do. Caeteras mobilitatis, quae ex debilitate directa vel indirecta pendet, causas tollere.

D

Quod

Quod primum consilium attinet: si plenitudo adfit, regimine antiphlogistico, diætâ praefertim idoneâ, et justâ corporis exercitatione tollenda est. Diaeta ex frugibus, et lacte constare debet. Idoneo harum rerum regimine malum saepe radicitus sanatum fuit. *Fonticuli* etiam, huic quippe fini respondentes, haud rarò insigniter profuerunt. Antiqui fonticulos ferro candente vertici, seu occipiti, admoto, inurebant, cicatrice separatâ, humorum detractionem unguento stimulante parti adhibito per insigne temporis spatium perpetuabant: hâc ratione aeger saepe ad sanitatem redactus est. Hoc autem remedium rarò nunc dierum usurpatur: paucosque aegros, qui idem susciperent, si medici etiam experiri voluissent, reperiundos esse, credo. Ipse quidem commodum e vesicatoriis capiti admotis, constantique humorum ex parte exulcerata detractione diu sustentatâ, insigne provenisse vidi. *Setacea* cervici indita pariter profuerunt.

Sanguinis detractio anceps quidem, quippe obesitati favens remedium videtur: quoties autem totius corporis plenitudo urget, sanguinisque circuitus

circuitus caput versus praeter naturam augetur ;
cujus indicia sunt caput vehementiùs dolens, ar-
teriae carotides, et temporales palpitantes, facies
rubore suffusa ; praesertim si haec signa definitis
temporibus redeant, et plenitudinem minuendi
ratio neglecta fuerit ; sanguis ex toto corpore, et
etiam ex parte maximè laborante, detractus,
saepe quidem profuit, solumque est auxilium, cui
hìc confidi potest. Haec exinanitio maximè pro-
dest, quando ex vasis parti affectae proximis de-
trahitur : arteriae *temporalis*, et *occipitalis*, incisio,
antiquitùs multùm invaluit, et etiamnum a qui-
busdam anteponitur : venae autem jugularis sec-
tionem, quippe quâ sanguis pleniore rivo profun-
ditur, et faciliùs sisti potest, haud minùs profutu-
ra, imo anteferenda, videtur : caveri autem de-
bet, ne sanguis ad animi deliquium usque mittat-
ur : hoc enim, ut vidimus, morbum non solum
auget, sed etiam non rarò concitat.

Alvi purgationem insigniter ad corporis pleni-
tudinem tollendam, praesertim ubi abnormes san-
guinis distributiones caput versus se produnt, con-
ferre judicamus. Medicamenta refrigeratoria,
quae

quae alvum leniter movent, *soda* nimirum *tartarificata*, *soda phosphorata*, *soda vitriolata*, aut *potassa tartarificata*, largâ aquae copiâ liquata, anteponi debent.

Vomitaria, quippe sanguinis cursum caput versus augentia, quod saepe morbo majori opportunis nocet, cautissimè dari debent : in periodicis autem exemplis, die uno, vel altero, ante accessum administrata prodesse, observatio docuit. Exemplum hujusmodi juvenis, quem morbus semel mense, plenâ scilicet lunâ, praegresso labii inferioris tremore, indicio vomitionis ferè praenuncio, invadere solebat, a Swietenio narratur ; si vomitio, impetu urgente, libera esset, hic brevi decessit, tempore solito reversurus. Vomitio mitis, triduo ante solitum mali accessum, singulis mensibus, idoneis medicamentis, mota, impetum arcebat : aegerque usu roborantium semestri, et opio simul horâ somni dato, penitus convaluit.

Graviores itidem animi affectus, quippe generis nervosi leges turbando morbum saepius concitantes, diligenter evitandi sunt. In multis quidem exemplis, ubi proclivitas in morbum neque tolli,
neque

neque corrigi queat, rediturae tentationi, causarum occasionalium evitacione, occurri potest.

His de causis occasionalibus dictis, ad secundum medendi consilium, proclivitatibus nimirum in morbum amotionem, devenimus.

Haec proclivitas in morbosa mobilitate, quae ex debilitate pendet, maximè consistit; haecque nisi ab ingenita corporis temperatura provenerit, medicinam saepe admittit.

Remedia, quibus hoc consilium absolvitur, sunt aër frigidulus, balneum frigidum, exercitatio, medicamenta astringentia et tonica. Quoties autem debilitas ex inanitione pendet, vires diactâ plenâ vino generoso reficiantur oportet.

Debilitati occurrendi ratio, praeter jam dictam, sunt remedia tonica et antispasmodica, vel aliis verbis, stimulantia. Tonica sunt metus, aliquisve modicus terroris gradus, astringentia, tonica quaedam ex frugibus, et metallis, parata, et frigidarium. De his sigillatim astrictiùs agemus.

Metus, miranda, qua hic animi motus non solum in malo concitando, sed etiam tollendo pollet, vis, ex impubere juvena eodem in valetudinario

nario Harlemensi graviùs affecta, et a magno Boerhaavio, ut supra narravimus, feliciter sanata, manifestè patet. Febris, ptyalismus, venus, puerperium, et etiam verberatio, morbum interdum curârunt.

Horror etiam eodem ferè modo, quo timor huic morbo opportunos afficit, ut ex eodem incantamentis et superstitione antiquitùs saepe, ut fertur, sanato, manifestum est. Aretaeus morbo majori obnoxios, cerebro vulturis, aut crudo avis marinae, aut felis domesticae, corde comeso, ad sanitatem redactos fuisse observat. Alii magnos effectus bibendo ex cranio humano, vel aquae hauſtu ex calice cujus fundo simul insidet buſo, aut calido gladiatoris recens necati sanguine epoto, editos fuisse narrant: ultimam autem ex his remediis morbum interdum auxisse fatentur. Unum aliud tantùm ex hujusmodi medicamentis, quippe olim in magno pretio habitum, alces scilicet ungulam, memorabo. Haec ideò invaluit, quod alce malo opportuna olim existimabatur.

Antiqui magnam aliorum hujusmodi remediorum farraginem, quae jam ferè ex toto exolevit, commendarunt.

commendarunt. Quoad effectus nil mihi, eodem quippe nunquam experto, observandum suppetit. Quoties profuerint, hoc, crediderim, ex horrore solo, et fastidio, provenit. Horrendo tum animi tum corporis motu excitato, catena morbosa, unde proclivitas in paroxysmos pende-
bat, abrumpi potuit.

Variâ quidem astringentiâ et tonica ex frugibus derivata religiosè olim usurpari solebant.

Viscus Quercinus multum antiquitâs invaluit; terrore autem, quem imaginationi incutere solebat, amissio, iners jam et inefficax evasit.

Medicamenta amara non sine fructu subinde dari solebant. Cinchonae officinalis cortex. Vi quâ hic in corpore firmando pollet, eundem commendat, eique in quibusdam exemplis facilè adducor ut confidam: nec desunt quidem casus, quibus manifestò profecit. Experimentis clinicis cel. Professoris Home jure laudatur: malo periodico, morbosâ corporis plenitudine non existente, dosibus magnis, aliquandiu ante accessum datis, maximè prodest.

Tonica

Tonica metallica, quae praefertim ex cupro, zinco, et ferro, parantur, caeteris omnibus longè praestant.

Cuprum ammoniacum diu jam in magno pretio habetur : multis enim morbi exemplis admodum profecisse, et nonnulla radicitùs sanâsse, experientia docuit *.

Zinci praeparata. Hujus flores, seu *oxydum*, eximium quidem remedium a quibusdam existimatum est ; in omni nervorum distentione, et praecipuè in illâ, de qua hic agitur, commendante Gaubio, invaluit. Benjaminus Bell in primo Commentariorum Edinburgenorum medicorum volumine, insigne hominis annos triginta quinque nati, hoc malo decennium graviter affecti, qui maximum ex hujus medicamenti usu beneficium percepit, exemplum memoriae prodidit.

Zincum vitriolatum itidem laudatum est, et saepe, sed exitu parum felici, datum fuit.

Ferrum tantas corpus firmandi vires possidet,

ut

* Professor Duncan, Medical Cases, p. .2

ut aliquid inde boni, si majoribus quam vulgò solet, dosibus daretur, jure expectandum sit.

Stannum, hydrargyrum, et arsenicum etiam, beneficio autem nullo, aut ferè nullo, percepto, aliud aliàs, usurpata fuerunt. Argentum itidem *nitratum*, haud parvam existimationem nuper sibi peperit; idem autem non sine periculo esse videtur.

Balneum frigidum hoc morbo laborantibus enixè, et ratione virium ejus roborantium habitâ, jure quidem commendatum est; et ex recèns a D. Currie observatis, haud improbable videtur, quin frigidarium imbriferum, aut totum corpus, urgente vel jam instante accessu, frigidae immersum, praestantissima paroxysmum curtandi ratio existat. Quoties hoc remedium ingruenti malo occurrit, hoc corporis actione, quae priori morbosae constare nequit, motâ, efficitur.

Si calor gratus, brevi post frigidae usum, in totum corpus non diffunditur; si contrâ aeger frigus, aliosque sensus ingratos, queritur, remedium minimè iterari debet: hîc enim plus mali, quam boni afferet. Frigidarium ideo in hoc

morbo expectationem toties fallit, quòd, in multis ejus exemplis, sensûs torpor adest. Quoties hic est, nil boni sperandum: Porro his, quibus vires multùm franguntur, et praesertim organa, quorum est alimenta solvere, et in sanguinem mutare, infirmantur, praecipi non debet.

Caetera auxilia, quibus morbosae mobilitati occurritur, sunt *Antispasmodica*; quae contractionis causas saepe impediunt, et summovent, et vim nervosam partem affectam versus auctam minuunt: hinc vis nervosae aequilibrium ubique corporis restauratur, voluntas exul in regnum reponitur, justaque musculi tensio restituitur.

Materiae medicae scriptores plurima hujus classis medicamenta morbo comitiali laborantibus commendant. Cullenus eorundem pleraque ex frugibus derivata inertia penitusque inutilia esse notat. Utcunque sit, praecipua medicamenta, quae nervorum distentionem sedandi vi pollent, sive ex plantis, rebus fossilibus, aut animalibus, parantur, memorabo.

Ab opio, quippe efficacissimo, incipiemus: haec medicina vim musculorum irritabilem usque eò
minuit,

minuit, ut copia idonea, brevi ante accessum expectatum data, hunc efficacissimè arcere queat: exemplis, quibus morbosa corporis plenitudo non est, et praesertim, ubi malum irritatione, aut irritabili vi nimiâ, exoritur, maximè prodesse solet.

Aetheris sulphurici, tentationis initio, vel hâc jam instante, haustum satis magnum, eandem fugâsse, aestum ejus saltem saepius repressisse, experientiâ constat.

Moschus, de meliore nota a quibusdam commendatur, modò dosibus magnis saepe iteratis assumatur. Prae vi, quâ spasmos componere perhibetur, eò adducor ut ei haud parum innitar: cùm autem nervorum distentione laborantibus nondum datum vidi, nihil certi de viribus ejus hic proferre possum.

Valerianae officinalis radix diu non solùm in morbo majori sed etiam in aliis affectionibus spasticis usurpata fuit. Professor Rutherford eandem in praelectionibus suis laudat, commodum manifestum ex dosibus magnis frequenter repetitis, saepius se vidisse narrat. Magna hujusmodi medicamentorum

dicamentorum varietas diversis temporibus in hujus mali curatione adhibita fuerunt; horum praecipua sunt, Helleborus albus, Hyoscyamus niger, Solanum lethale seu Atropa Belladonna, Datura Stramonium, Aconitum Napellus, Oleum Succini, Ferula Afafoetida, Castoreum, Camphora, Galbanum, et Ruta graveolens; exempla hæc plantâ antiquitùs sanata legimus: in his autem morbum ex vermibus provenisse verisimile mihi videtur.

Oleum animale, et sal cornu cervi, exitu autem parum putamus prospero, usurpata fuerunt. *Nux vomica* magnis nuper laudibus elata fuit: in uno exemplo tentatam vidi; nil autem boni, quod percipi potuit, peperit.

Antispasmodica, malo instante, aut saepius redeunte, data, maxime prodesse observantur: quodcumque ex eisdem usurpetur, ita dari debet, ut effectus, quem ediderit, nunquam penitus cesset; diuque, postquam tentationes redire desierint, continuetur; donec morbi consuetudo in defuetudinem abeat: tempus per quod medicamentum, hoc consilio, dabitur, paroxysmorum longitudini

longitudini et violentiae pro ratâ respondeat oportet: dubitari enim non potest quin morbus major, complurium aliorum generis nervosi affectionum instar, semel inchoatus, vi consuetudinis perpetuetur.

Doctor Currie in monitionibus suis medicis notabile morbi majoris, eâdem fere horâ, quoque vespere invadentis, exemplum narrat; quod nicotianae cataplasmate cordis scrobiculo, femi-horâ ante tentationem praevisam circiter admoto, sanatum fuit. Hîc remedium animum et corpus graviter afficiendo, impetui redituro occurrit, et obstitit. Idem auctor internum Digitalis purpureae usum duodecim aegris insigniter profuisse comperit: eadem autem prae diris, quae interdum excitat, signis, copiâ curationi absolvendae idoneâ dari non potuit. *Calvariae terebratio* in exemplis mali vehementioribus, postquam caetera omnia remedia frustra tentata fuerint, commendatur: Haec autem, refugium quippe periculossimum, nunquam, nisi quibus cerebri compressio malum concitaverit, aut aliqua cranii pars carie pereditur, a prudente medico adhibebitur.

Benjaminus

Benjaminus Bell, in tertio Chirurgiae suae volumine, tria morbi majoris inveterati exempla refert, quibus hoc remedium tentatum fuit: ex his duo, brevi post periculum, cerebri inflammati signis correpti, mortem obierunt: tertius, e terebrationis effectibus, morbo tamen nihil levato, aut mutato, convaluit. Jamque varia remedia, saltem praecipua, quae variis temporibus morbo majore laborantibus data, aut laudata, fuerunt, agitavimus: cuncta autem eadem, in multis quidem exemplis, infeliciter tentata, morbum Medicinae opprobrium etiamnum permanere, narrare me piget.

Cùm malum autem causâ aliquâ aegrum subitò et vehementiùs afficiente, haud rarò concitatur; et vi consuetudinis frequenter perstat; sic causa contraria, quae priori haud minori vi adversatur, omnium putà corporis et animi consuetudinum mutatio, praestantissimo interdum remedio est: Coeli, igitur, diaetae, vitaeque generis mutatio, inter efficacissima auxilia saepe invenientur.

F I N I S.